

นิทานเรื่อง จ๊อกแจ็กกับถั่ววิเศษ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเด็กผู้ชายคนหนึ่ง ชื่อว่า “จ๊อกแจ็ก” จ๊อกแจ็กเป็นเด็กกำพร้าพ่อ ตั้งแต่คุณพ่อจากจ๊อกแจ็กไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ คุณแม่ก็ต้องทำงานอย่างหนักเพื่อหาเงินมาจุนเจือครอบครัว จ๊อกแจ็กรักและเป็นห่วงคุณแม่มาก เขาจึงพยายามช่วยทำงานบ้านทุกอย่างเพื่อแบ่งเบาภาระของคุณแม่

ทุกวัน หลังจากจ๊อกแจ็กทำงานบ้านเสร็จแล้ว จ๊อกแจ็กมักหยิบหนังสือนิทานเรื่อง “เจ้าผู้ขม้ายักษ์” ที่คุณแม่เคยอ่านให้ฟังมานั่งดู จ๊อกแจ็กชอบนิทานเรื่องนี้มาก เพราะนอกจากมันจะทำให้เขาคิดถึงพ่อแล้ว จ๊อกแจ็กยังรู้สึกว่าชีวิตของเขาช่างคล้ายกับตัวเอกในนิทานมากเหลือเกิน บางที...สักวันหนึ่ง เขาอาจต้องนำวัวของครอบครัวไปขายเพื่อแลกกับถั่ววิเศษ และในตอนท้าย เขาอาจได้ปีนต้นไม้ไปนำแม่ไก่ที่ออกไปนอกไข่เป็นทองคำมาให้แม่ และนั่นอาจทำให้ครอบครัวของเขามีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นก็เป็นได้

อยู่มาวันหนึ่ง คุณแม่บอกจ๊อกแจ็กว่า “ตอนนี้ ครอบครัวของเรามีเงินเหลืออยู่น้อยมาก ลูกช่วยเอาวัวไปขายที่ตลาดหน่อยนะ จะ เราจะได้มีเงินมาใช้เป็นทุนตั้งต้นทำกิจการเล็ก ๆ อะไรสักอย่าง” ทันทีที่จ๊อกแจ็กได้ฟัง เขาก็คิดในใจว่า ชีวิตของเขาช่างเหมือนกับตัวเอกในนิทานจริง ๆ แล้วอีกไม่นาน ก็คงมีชายชรามาขอแลกวัวกับถั่ววิเศษแน่ ๆ เมื่อจ๊อกแจ็กคิดเช่นนั้น เขาจึงรีบจูงวัวไปที่ตลาดทันที

เมื่อจ๊อกแจ็กไปถึงตลาด ใจของเขาไม่ได้จดจ่ออยู่กับการขายวัวเลย เขามัวแต่มองหาชายชราที่มีเมล็ดถั่วหลากสีอยู่ในมือ จ๊อกแจ็กเฝ้ารอชายชราเหมือนที่เขาเคยฟังในนิทานอยู่นาน นานจนเขาเกือบจะหมดหวัง แต่ก่อนที่จ๊อกแจ็กจะถอดใจ จู่ ๆ ชายชราผู้มีเมล็ดถั่วอยู่ในมือก็เดินตรงมาหาเขาแล้วพูดว่า “สวัสดิ์จะหนูน้อย หนูเคยฟังนิทานเรื่องเจ้าผู้ขม้ายักษ์ไหม” จ๊อกแจ็กอ้าปากค้างเมื่อได้ฟังชื่อของนิทานเรื่องโปรด เขาพยักหน้าตอบชายชรา จากนั้น ชายชราก็พูดต่อไปว่า “เมล็ดถั่วที่หนูเห็นอยู่นี้ ไม่ใช่เมล็ดถั่วธรรมดา แต่มันเป็นเมล็ดถั่ววิเศษที่อาจทำให้ครอบครัวของหนูมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นก็เป็นได้ ถ้าหนูเชื่อใจคนแก่อย่างฉัน ฉันทอมขาดทุน แลกถั่ววิเศษ 1 ถังใหญ่กับวัวของหนู หนูจะตกลงไหม”

เมื่อจ๊อกแจ็กได้ยินถ้อยคำของชายชรา เขาก็ตัดสินใจแลกวัวกับถั่ววิเศษ โดยเขาหวังว่า ถั่ววิเศษ จะทำให้ครอบครัวของเขามีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นได้จริง ๆ

แต่อนิจจา เมื่อแจ็กกลับบ้านถึงบ้านแล้วเล่าเรื่องทั้งหมดให้คุณแม่ฟัง พร้อมกับลั่นให้คุณแม่ขว้างถั่ววิเศษออกไปที่นอกหน้าต่างแบบในนิทาน คุณแม่กลับหยิบถั่วออกมาพิจารณา จากนั้น คุณแม่ก็ถอนใจ ก่อนที่จะบอกจ๊อกแจ็กว่า “ถั่วทั้งหมดนี้คือถั่วเขียวธรรมดา ๆ ลูกถูกพ่อค้าขายถั่วหลอกเอาเสียแล้ว” คุณแม่พยายามกลั้นน้ำตาในขณะที่พูดเพราะคุณแม่รู้ว่าในบ้านไม่มีสมบัติอื่นใดที่จะขายได้อีก จากนั้น คุณแม่ก็พูดต่อไปว่า “แม่ผิดเองที่ไม่ได้ไปช่วยลูกขายวัว ลูกขึ้นนอนเถอะ แล้วค่อยคิดว่าเราจะทำอย่างไรกันต่อไป”

คืนนั้น จ๊อกแจ็กนอนไม่หลับเลย เขารู้ดีว่าความผิดพลาดครั้งนี้มีผลต่อครอบครัวที่กำลังลำบากของเขามากแค่ไหน เขาเสียใจมาก เขาอยากย้อนเวลากลับไปแก้ไขสิ่งที่เกิดขึ้น แต่เขาก็รู้ว่า ไม่มีใครสามารถย้อนเวลากลับไปในอดีตได้

วันต่อมา จ๊อกแจ็กรีบตื่นแต่เช้า โดยเขาตั้งใจที่จะทำงานบ้านต่าง ๆ เพื่อลบล้างความผิด แต่ทันทีที่จ๊อกแจ็กเดินลงมายังห้องครัว สิ่งที่เขาพบก็ทำให้เขาต้องประหลาดใจ

แน่นอนว่า เมล็ดถั่วเขียวธรรมดา ๆ ไม่ได้งอกเป็นต้นถั่วพิเศษแบบในนิทาน แต่จ๊อกแจ็กเห็นคุณแม่กำลังง่วนอยู่กับการปรุงกระต่ายบาง ๆ ในถาดหลายสิบใบ แล้วพรมน้ำจันทน์ ครั้นเมื่อคุณแม่เห็นจ๊อกแจ็กเดินลงมา คุณแม่ก็ส่งยิ้มให้ลูกชาย พร้อมกับบอกลูกว่า “ไหน ๆ เราก็ไม่มีทุนทำกิจการอื่น แม่เลยคิดว่า เราน่าจะเอาสิ่งที่มี นั่นก็คือถั่วเขียว มาเพาะให้เป็นถั่วงอกสำหรับนำไปขาย บางทีถั่วธรรมดา ๆ เหล่านี้ อาจกลายเป็นถั่วพิเศษที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของเราให้ดีขึ้นก็ได้ล่ะลูก มามะ มาช่วยแม่เพาะถั่วเขียวกันนะ”

รอยยิ้มของแม่ที่สู้เสมอทำให้จ๊อกแจ็กคิดถึงรอยยิ้มของพ่อที่ไม่เคยย่อท้อ จ๊อกแจ็กรู้ว่าเขาไม่สามารถกลับไปแก้ไขเรื่องที่เขาโดนหลอกได้ แต่เขาช่วยแม่ทำวันนี้ให้ดีที่สุดได้ เขาจึงลงมือช่วยคุณแม่ดูแลถั่วเขียวอย่างเต็มที่

ไม่กี่วันหลังจากนั้น ความร่วมมือร่วมใจของแม่กับจ๊อกแจ็กก็ทำให้พวกเขามีถั่วงอกสวย ๆ ไปขายเป็นครั้งแรก ซึ่งทันทีที่ชาวบ้านเห็นถั่วงอกของสองแม่ลูก ชาวบ้านก็แย่งกันซื้อถั่วงอกจนหมดไม่มีเหลือ

ความพยายามของจ๊อกแจ็กกับแม่ทำให้ถั่วธรรมดา ๆ กลายเป็นถั่วพิเศษที่ช่วยสร้างรายได้ให้แก่พวกเขาอย่างคาดไม่ถึง เหตุการณ์ทั้งหมดทำให้จ๊อกแจ็กได้เรียนรู้ว่า การเสียใจกับเรื่องที่ผ่านมาแล้วไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ใด ๆ เลย แต่การยิ้มสู้กับปัญหาและพยายามแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยสติปัญญา เป็นหนทางที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ได้มากกว่า

ในที่สุด ชีวิตของจ๊อกแจ็กกับคุณแม่ก็ค่อย ๆ ดีขึ้นตามลำดับ

มาถึงช่วงสุดท้ายของนิทานกันแล้วนะครับ **ข้อคิดที่ได้ในวันนี้ก็คือ** อย่ายึดติดกับความผิดพลาดในอดีต การเสียใจและจมอยู่กับความผิดพลาดในอดีตไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้ การยอมรับความผิดพลาดและเดินหน้าทำสิ่งที่ดีที่สุดในปัจจุบันคือหนทางสู่ความก้าวหน้า